

Το χρονικό της εκταφής του αφθάρτου σκηνώματος του οσίου πατρός ημών Βησσαρίωνος του Αγαθωνίτου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Αρχιμ. Δαμασκηνού Θ. Ζαχαράκη Ηγουμένου Ιεράς Μονής Αγάθωνος

Αντί Προλόγου

Η 3η Μαρτίου 2006 είναι για το μοναστήρι μας μια μέρα ιδιαίτερα ευλογημένη από τον Θεό, αφού τη μέρα αυτή, έγινε από τους πατέρες της μονής η εκταφή του προ δεκαπενταετίας αποβιώσαντος αδελφού της Ιεράς μονής μας πατρός Βησσαρίωνιος Κορκολιάκου, κατά την οποία το ευλογημένο σκήνωμα του βρέθηκε ολόκληρον, άφθαρτον και ευωδιάζον!

Το γεγονός αυτό μας συγκλόνισε όλους και μας προκάλεσε ιδιαίτερη συγκίνηση και μεγάλο θαυμασμό.

Με τους πατέρες της μονής, συγκλονισμένοι από την πρωτόγνωρη αυτή εμπειρία, διαχειριστήκαμε το γεγονός αυτό με φόβο Θεού, ταπείνωση και προσοχή, υπακούοντες πάντοτε στις οδηγίες του Μητροπολίτη μας, και ενεργούντες σύμφωνα με όλα όσα η Αγία μας Εκκλησία ώρισε, χωρίς την παραμικρή παρέκκλιση.

Το θαυμαστό αυτό γεγονός έγινε ταχύτατα γνωστό, όχι μόνο στην Ελληνική επικράτεια, αλλά και σ' ολόκληρη τη χριστιανική οικουμένη. Χιλιάδες προσκυνητών κατέκλυσαν το μοναστήρι μας για να καταθέσουν το σεβασμό τους στο ιερό σκήνωμα του ευλογημένου Γέροντος.

Ένα απόγευμα του φετινού δεκαπενταύγουστου, μου ήρθε ο λογισμός να γράψω, σε έμμετρο λόγο, όλα όσα θαυμαστά ζήσαμε κατά τις ευλογημένες εκείνες ημέρες του Μαρτίου του 2006 και όχι μόνο.

Πήρα το μολύβι κι άρχισα να γράφω. Χωρίς να το καταλάβω είχε ήδη συμπληρωθεί ολόκληρο ποίημα ογδόντα οκτώ στροφών, όπου περιγράφεται συνοπτικά το χρονικό της εκταφής.

Το ποίημά μου αυτό το διαβάσαμε επανειλημμένα με τους πατέρες της μονής, με τους οποίους συναποφασίσαμε να του δοθεί μορφή φυλλαδίου καίνα διατίθεται στους προσκυνητές της μονής μας, ώστε και αυτοί να γίνουν, μέσα από αψευδείς μαρτυρίες, κοινωνοί του θαυμαστού αυτού γεγονότος.

π. Δαμασκηνός

Σαν τ' είν' αυτό πού έγινε ψηλά στο μοναστήρι
και σήμανε σ' όλη τη γη παγκόσμιο ξυπνητήρι;
Σαν τ' είν' αυτό πού βρέθηκε στη γη την αγιασμένη
και τράνταξε συθέμελα όλη την οικουμένη;
Δεν βρήκαν λίρες, θησαυρούς, σμαράγδια και πετράδια,
βρήκαν Αυτόν πού έδειξε τον ουρανού σημάδια!
Στον τάφο τ' άγαθού παπά πήγαν οι καλόγεροι,
να κάνουνε την προσευχή, ν' ανάψουν τ' άγιοκέρι.

Μέσ' απ' το μνήμα έβγαινε ουράνια ευωδί
κι απόκοσμα ακουγότανε αγγέλων υμνωδία.

Θαμμένος έμενε εκεί ο Γέρο-Βησσαρίων,
αυτός πού ακολούθησε τα ίχνη μακαρίων.

Αναπαυότανε εκεί για δεκαπέντε χρόνια,
Εκείνος πού η μνήμη του θα μένει αιώνια!

Πήρανε την απόφαση τον τάφο του ν' ανοίξουν,
το ζήτησαν οι ειδικοί, τα κτίρια να στηρίξουν.

Έκαναν το τρισάγιο και πήραν τα τσαπιά,
τα τούβλα αφαιρέσανε στη μπροστινή πλευρά.

Και είδαν τα εξαίσια στο ιερό το δώμα,
άθικτο τ' άγιο φέρετρο βρισκόταν μες στο χώμα! [1]

Αυτό πού φανταζόμασταν πώς ίσως του συμβεί,
το μαρτυρούσε φανερά η αγία του ζωή.

Πάνω απ' τον Αγάθωνα φάνηκε ένα φως,
το είδανε οι χριστιανοί και ρώταγαν το «πώς».

Ποτέ δεν θ' άφηνε ο Χριστός τον όσιο στη λήθη,
με θαύμα Του φανέρωσε την αρετή στα πλήθη.

Με δέος και κατάνυξη το σήκωσαν στα χέρια
και μέσ στον τάφο άναψαν κεριά και κανδηλέρια.

Μπροστά στον τάφο αμίλητη στέκει η συνοδεία,
σαν ν' άνοιξε μυροδοχειό σκόρπισ' η ευωδία.

Το σκέπασμα σαν σήκωσαν, τί ήταν να δουν μπροστά τους;

Θολώσανε τα μάτια τους, αγαλλίασε η καρδιά τους.

Ολόσωμος ο Γέροντας μέσα στο φέρετρό του,

ο χρόνος δεν ακούμπησε το σώμα το δικό του.

Άφθαρτο και ακέραιο το αγιασμένο σώμα,

καθόλου δεν το άγγιξαν τα χρόνια και το χώμα.

Το πρόσωπό του ήρεμο, τα γένια του σωσμένα,

τα άμφιά του άθικτα τα χιλιοβλογημένα.

Το Ευαγγέλιο κρατεί με το δεξί του χέρι,

το τί διδάσκει με αυτό, καθένας μας το ξέρει.

Πρώτα σε μας τους ιερείς κηρύττει και διδάσκει,

στού κόσμου τ' αναγνώσματα κανένας μας μή χάσκει.

«Αυτό είν' το βιβλίο σας, πού δίδαξ' ο Θεός σας,

όλοι σ' αυτό οι χριστιανοί νάχετε το μυαλό σας.

Εκεί είν' το άγιο θέλημα πού αγιάζει την ψυχή σας

και γαληνεύει σωστικά και σας και τη ζωή σας.

Μή φεύγετε ποτέ απ' αυτό, στο λόγο στοιχηθείτε,

μπείτε στα σπίτια των φτωχών και μές στους δρόμους βγει

Κάμετε φίλους του Θεού, ζεστάνετε την καρδιά τους,

γίνετε η ελπίδα τους μές στην απελπισιά τους».

* * *

Σηκώσανε μές στο φέρετρο οι μοναχοί στους ώμους,

Εκείνον πού ενίκησε της φύσεως τους νόμους!

Μες στο ναό τον έβαλαν μπρος στην Ωραία Πύλη

κι ανάψανε με σεβασμό το πρώτο του καντήλι.

Κάλεσε ο ηγούμενος όλους να γονατίσουν,
τον αγιασμένο Γέροντα σεμνά να προσκυνήσουν.

Με δάκρυα οι μοναχοί το σκήνωμα κυκλώνουν
και πάνω προς τον ουρανό τα χέρια τους υψώνουν.
«Μεγάλο είν' το θαύμα Σου για μάς, τους ταπεινούς,
πού στη μονή Σου χάρισες, στους έσχατους καιρούς.

Σ' ευχαριστούμε, Κύριε, για τη μεγάλη χάρη»,
έκραζαν με συγκίνηση μπρος στο προσκυνητάρι.
Πήγαν στη μάνα Παναγιά κι άναψαν θυμιατήρι,
τη φχαριστούσαν πούδωσε Άγιο στο μοναστήρι.

* * *

Ειδοποιήσανε ευθύς τον Άγιο Δεσπότη,
της ευσεβούς Φθιώτιδας τον ιερό επόπτη.
Εκείνος με κατάνυξη και έκπληξη μεγάλη,
τον όσιο εξήτασε προτού γνώμη να βγάλει.

Έψαλε το τρισάγιο, διάβασε την ευχή
καί σ' όλους μας συνέστησε μεγάλη προσοχή.
Τον φώτισε ο καλός Θεός, τούδωσε αξιωσύνη,
να χειριστεί τα θαυμαστά με σπάνια σωφροσύνη![2]

Με εντολή τον όσιο φέραμε στα κελλιά,
εκεί πού θησαυρίζονται τα άγια οστά.
Ήρθαν γιατροί και ειδικοί, το θαύμα να ερευνήσουν,

τους κάλεσε ο Δεσπότης μας για να γνωμοδοτήσουν.

* * *

Ήρθε ιατροδικαστής[3], ο πιο σοφός απ' όλους
κι εξήτασε τον Γέροντα με τις γνωστές μεθόδους.
«Θεέ μου», βροντοφώναξε, «τί είν' αυτό πού βλέπω;
Άλλη εμπειρία σαν αυτή στα χρόνια μου δεν έχω.
Πρώτη φορά μου συναντώ σκήνωμα στη ζωή μου,
με απορία το κοιτώ και τρέμει η ψυχή μου.
Αυτό πού σήμερα θωρώ, βγαίνει απ' τη λογική μου,
αγιασμένε γέροντα, βλόγησε τη ζωή μου.
Υποκλιθείτε, χριστιανοί, κάντε την προσευχή σας,
σιμώστε εδώ στον Γέροντα κι ανάψτε το κερί σας».

* * *

Μέρα τη μέρα έφτανε η είδηση στην πόλη,
νά' ρθούν να προσκυνήσουνε επιθυμούσαν όλοι.
Χιλιάδες κόσμου έρχονταν τη μέρα στη μονή μας,
τόσο λαό δεν είδαμε σε όλη τη ζωή μας.
Επίσκοποι και ιερείς, των μοναχών τα πλήθη,
νά δουν αυτόν πού κόσμησε των χριστιανών τα ήθη.
Ήρθαν του Άθω οι μοναχοί να πάρουν ευλογίες,
του ουρανού μοσχοβολιές, της πίστης ευωδίες.
Ήρθαν κι απ' τα ορθόδοξα της γης τα μοναστήρια,
του αγιασμένου Γέροντα να δούνε τα μυστήρια.

Σέρβοι, Ρουμάνοι, Βούλγαροι, Ρώσοι και Μολδαβοί,
ήρθαν κι ύποκλιθήκανε στ' άγιου την αρετή.
Άνδρες, γυναίκες και παιδιά, όλοι τους στην αράδα,
κατέφθαναν στον Γέροντα απ' όλη την Ελλάδα.
Να προσκυνήσουν ήθελαν, ν' ανάψουν το κερι τους
και στον εργάτη του Θεού να πουν την προσευχή τους.

Τηλεοράσεις, ράδια, μ' άκρατη φλυαρία,
μετέδωσαν την είδηση σ' όλα τα πρακτορεία.
Μέσα στο χώρο της μονής έστησαν συνεργεία,
τον κόσμο πού συνάζονταν έβλεπαν μ' απορία.
Κανέναν δεν εδιώξαμε κι ας έβγαζαν μανία,
σ' όλους αντιπροσφέραμε θερμή φιλοξενία.
Όταν το θέλει ο Θεός, αυτό πού πάντα μένει
είν' ο μισθός του ταπεινού, πού ξέρει να υπομένει.
Σ' όλα τα πέρατα της γης μαθεύτηκε το θαύμα
και πόνεσε ο σατανάς απ' το μεγάλο τραύμα.
Τα έθνη συνταράχτηκαν, εφρύαξαν λαοί,
η δυσφωνία έγινε παγκόσμια φωνή!
Τον μυστικό εργάτη Του φανέρωσε ο Θεός
και τη διακονία του την έλουσε με φώς.
Είπε, να εργαζόμαστε εδώ στη γη κρυφά
κι Αυτός θα δώσει το μισθό μια μέρα φανερά.

* * *

Μαζεύτηκαν στη λάρνακα όλοι οι πονεμένοι,
τα ορφανά και οι φτωχοί, όλοι οι δυστυχημένοι.
Θυμούνται και ομολογούν του Γέροντα τις πράξεις,
μαζί τους συνομολογούν οι των αγγέλων τάξεις.
Θυμούνται πώς τους βόηθαγε, πώς πήγαινε στα σπίτια,
τους φρόντιζε μην πέσουνε στού πονηρού τα δίχτυα.
Φτωχά κορίτσια πάντρεψε, εσπούδασε παιδιά,
στήριξε με τον τρόπο του πολλά νοικοκυριά.
Μπήκε στα σπίτια των φτωχών, χόρτασε πεινασμένους,
βοήθησε στο διάβα του πολλούς αναγκασμένους.
Κανένα δεν εχρέωνε καλό στον εαυτό του,
όλα τα έκανε ο Χριστός, ο άγιος Θεός του!
Έλεγε για τα αγαθά πού μέσ στα σπίτια φέρνει,
δεν έχει τίποτε αυτός, απ' τον Χριστό τα παίρνει.
Ήρθαν να πουν ευχαριστώ, θέλουν να τον τιμήσουν,
τον θαυμαστώσαντα Χριστό με δέος να υμνήσουν.
Λαμπάδες σαν το μπόϊ τους, εγωϊσμών συντρίμια,
δώρα σ' αυτόν πού ομόρφηνε του κόσμου την ασχήμια.
Οι αποθήκες γέμισαν, ξεχείλισαν πιθάρια,
τα γέμισαν οι χριστιανοί με λάδια και σιτάρια.
Στο άγιο παράδειγμα εκείνου στοιχημένοι,
οι μοναχοί τα πρόσφεραν να φάν' οι πεινασμένοι.

* * *

Στη Σύνοδο την είδηση έφερε ο Δεσπότης,
Αυτή είναι των χριστιανών, της πίστης παντεπόπτης.

Το θαύμα, των συνοδικών κατέπληξε τον νου
κι ομόφωνα τ' ονόμασαν «σημείο τ' ουρανού»[4].

Στη λάρνακα ο Γέροντας κοιμάται με γαλήνη
Στις επικλήσεις των πιστών, ευεργεσίες δίνει.
Θαύματα μας ομολογούν σχεδόν την κάθε μέρα,
κι ευχαριστούν ολόψυχα τον άγιο Πατέρα.

Στηρίζει και παρηγορεί, αρρώστους θεραπεύει,
δαιμονισμένους συγκρατεί, τα σπίτια γαληνεύει.

Αυτός πού σ' όλη τη ζωή μοίραζε ευλογίες
και των πτωχών κατέπαυε τις τόσες δυστυχίες,
αυτός πού λύτρωνε ψυχές, με τ' άγιο πετραχήλι,
πάλι απ' το θρόνο του Θεού τα δώρα του θα στείλει.

Όποιος ζητάει λύτρωση, ελπίδα ας μη χάνει,
το είπε ο Άγιος Θεός: Πώς «ο αιτών λαμβάνει».

Αυτή τη χάρη ο Χριστός έδωσε στους αγίους,
στους ταπεινούς διακονητές, της πίστεως αξίους.

Ό,τι ζητήσει ο Άγιος, το δίνει ο Θεός μας
κι αυτό το διαισθάνεται ο ευσεβής λαός μας.

* * *

Τέσσερα χρόνια πέρασαν, άθικτος παραμένει
Και σ' όσους τον παρακαλούν, τη χάρη διανέμει.

Όταν του κόσμου οι συμφορές κυκλώνουν τη ζωή μας,
στον Γέροντα να κάνουμε θερμά την προσευχή μας.
Τώρα στους δύσκολους καιρούς πού πιο πολύ πονάμε,
να' ρχόμαστε στον Γέροντα να τον παρακαλάμε,
τα όποια μας προβλήματα πού η ζωή μας δίνει,
να τον επικαλούμαστε, Εκείνος να τα λύνει.
Κι αν περισσεύουν αγαθά κι υπάρχει η ευχέρεια,
να τα προσφέρουμε σεμνά εις των πτωχών τα χέρια.
Αυτό το έργο έκαμνε σε όλη τη ζωή του,
αυτό να κάνουμε κι εμείς, για νάμαστε δικοί του.
Όποιος βοηθάει τους φτωχούς, αγιάζει την ψυχή του,
τον ελεήμονα ο Θεός ονόμασε παιδί Του.
Ας σκύψουμε ευλαβικά στ' άφθορο σκήνωμά του
κι ας φωτιστούμε στη ζωή άπ' το παράδειγμα του.

Ταπεινό προσκύνημα

π. Δαμασκηνός

VatopaidiFriend: Μπορείτε όσοι θέλετε να ενισχύσετε το Ίδρυμα: «Γέρων Βησσαρίων της Ιεράς Μονής Αγάθωνος»

Σημειώσεις:

«...Περιμέναμε μια καλή μέρα, επειδή έκανε πολύ κρύο, για να κάνουμε έκταφή.
»Η καλή μέρα ήταν η 3η Μαρτίου του 2006. Μια ηλιόλουστη μέρα, πραγματικά λαμπρή, πού έμελλε να γίνει για το μοναστήρι μας ακόμα λαμπρότερη. Κάναμε την πρωινή μας ακολουθία και μετά πήγαμε στο αρχονταρίκι. Μόλις βγήκε ο ήλιος, σηκωθήκαμε και ξεκινήσαμε για την εκταφή.

»"Πατέρες και αδελφοί", τους είπα. "Πορευόμεθα προς τον τάφον του Γέροντος,

ως εις Άγιον!”

»Κατεβήκαμε στον τάφο, διαβάσαμε το τρισάγιο και ένας-ένας προσκυνούσαμε και φιλούσαμε τον τάφο. Με ένα “κασμά”, αρχίσανε τα παιδιά να αφαιρούν τούβλα από την πρόσθια πλευρά του τάφου. Όταν βγήκαν τα πρώτα τούβλα, είδαμε μέσα το φέρετρο του π. Βησσαρίωνος “άφθαρτο” και εντυπωσιαστήκαμε. Μία ευωδία απλώθηκε σ’ όλο το χώρο. Κι αυτή η ευωδία παρέμεινε στον τάφο και την αισθάνθηκαν χιλιάδες προσκυνητές πού ήρθαν να προσκυνήσουν τον Γέροντα. Σιγά-σιγά βγάλαμε το φέρετρο έξω από τον τάφο και, κλειστό όπως ήταν, το μεταφέραμε στο νέο νεκροταφείο της μονής, για να μπορέσουμε εκεί, κάτω απ’ τον ήλιο, να συλλέξουμε τα οστά του Γέροντα. Σηκώνοντας το σκέπασμα του φέρετρου, είδαμε πώς το σάβανο του παπούλη ήταν άθικτο, καινούργιο, όπως το έβαλαν οι πατέρες, τότε στην ταφή! Με προσοχή αφαιρέσαμε το σάβανο και τον αέρα πού σκέπαζε το πρόσωπό του και τότε είδαμε το σώμα του Γέροντα ολόκληρο, άφθαρτο και εωδιάζον!

»Θεέ μου, αυτό πού νιώσαμε εκείνη τη στιγμή δεν περιγράφεται με λόγια. Το κορμί μας έτρεμε ολόκληρο, τα γόνατά μας λύγισαν από μόνα τους. Με δάκρυα στα μάτια προσκυνήσαμε το ιερό σκήνωμα με έκδηλη τη χαρά στα πρόσωπά μας...»

(απόσπασμα από το βιβλίο του Αρχιμ. Δαμάσκηνου «Πώς έζησα τον Γέροντα Βησσαρίωνα τον Αγαθωνίτη»).

«..Λογιζόμενος “τί είη ταύτα”, έφερα εις την ενθύμησίν μου μαρτυρίας και διηγήσεις κληρικών και λαϊκών, τας οποίας μου είχαν είπει, περί της αγάπης, της απλότητας, της φιλανθρωπίας, της ασκήσεως καί αγιότητας του ακαμάτου και ελεήμονος ανθρώπου του Θεού, ο οποίος εις την συνείδησιν του πληρώματος της τοπικής Εκκλησίας υπήρξε μεμαρτυρημένης αρετής κληρικός. Ευρισκόμενος ενώπιον του σεπτού λειψάνου του είχα την βεβαιότητα ότι ευρίσκομαι ενώπιον λειψάνου αγίου. Την αυτήν αίσθησιν, όπως μου εδήλωσαν, είχαν και οι παρευρισκόμενοι αδελφοί της Ιεράς Μονής. Εδόξασα τον Θεόν και ηυχαρίστησα την Υπεραγίαν Θεοτόκον, διότι έλαχε εις την Αρχιερατείαν μου η υψηλή αύτη τιμή...»

(Από την έκθεσιν του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος προς την Ιεράν Σύνοδον).

«...ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ:

Επί τη βάσει των όσων είδα, ιδίοις όμμασι, σήμερα την 11/3/06 επισκεφθείς την Ιεράν Μονήν Αγάθωνος και ερευνήσας μόνον μακροσκοπικώς το σκήνωμα του μακαριστού π. Βησσαρίωνος, διεπίστωσα παράδοξον και μοναδικόν φαινόμενον κατά την διάρκειαν της υπερπεντηκονταετούς σχεδόν ιατροδικαστικής μου

υπηρεσίας και καριέρας, δηλαδή διατηρήσεως ανθρωπίνου σώματος (σκηνώματος), ενδυμάτων (ιερών αμφίων), υποδημάτων, ως και φέρετρου, επί μίαν όλόκληρον δεκαπενταετίαν, σχεδόν ανέπαφων, από την ακατανίκητον φθοράν του χρόνου. Πρόκειται περί δυσεξηγήτου φαινομένου, το οποίον μόνον ο επερχόμενος χρόνος θα διερμηνεύσει οπωσδήποτε αλαθήτως».

(Από την έκθεσιν του ιατροδικαστού Πάνου Γιαμαρέλλου).

«...γ) Μετά διακρίσεως πολλής παρατηρεί το φαινόμενο κι αποφεύγει να προβεί στην εξαγωγή εσπευσμένων συμπερασμάτων ή να αποδεχθεί υπερβολικές, από κάθε πλευρά, εκδηλώσεις, θεωρεί όμως ότι το φαινόμενο αυτό συνιστά “σημείον” του ουρανού, δηλαδή μήνυμα προς τον λαό μας και την εποχή μας...»

(Από την απόφαση της Ιεράς Συνόδου)

πηγή: Αρχιμ. Δαμάσκηνου Θ. Ζαχαράκη, Ηγουμένου Ιεράς Μονής Αγάθωνος, Το χρονικό της εκταφής του αφθάρτου σκηνώματος του οσίου πατρός ημών Βησσαρίωνος του Αγαθωνίτου, Έκδοσις Ιεράς Μονής Αγάθωνος